

8. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΔΕΙΞΕ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Και ότε εξήλθεν ο Ιησούς, είδε πολύν όχλον, και εσπλαγχνίσθη δι' αυτούς, και εθεράπευσε τους αρρώστους αυτών.» Ματθαίον 14/ιδ' 14.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Β' Βασ. 13/ιγ' 23, Έξ. 2/β' 23-25, Λουκ. 7/ζ' 11-16, Α' Ιωάν. 3/γ' 17, Ιωάν. 11/ια' 35, Ρωμ. 12/ιβ' 15, Β' Κορ. 1/α' 3,4.

Τι τραγικό! Μία δεκαεπτάχρονη έδωσε τέλος στη ζωή της. Αντιμετώπιζε καταστάσεις όπως οι συνομήλικοί της, τις οποίες δεν μπορούσε να ξεπεράσει. Φανταστείτε τη θλίψη των γονιών της!

Ο ποιμένας της εκκλησίας πήγε να τους επισκεφθεί. Κάθισε δίπλα τους, και για ώρα δεν έλεγε τίποτα. Απλώς συμεριζόταν την θλίψη τους. Στη συνέχεια, ο ποιμένας άρχισε να κλαίει. Έκλαψε μέχρι που δεν έβγαιναν άλλα δάκρυα. Χωρίς να πει κουβέντα, σηκώθηκε και έφυγε.

Λίγες μέρες αργότερα, ο πατέρας είπε στον ποιμένα ότι εκτίμησε πολύ αυτό που έκανε. Μαζί με τη σύζυγό του, εκείνη τη στιγμή δεν χρειαζόνταν λόγια, υποσχέσεις ή συμβουλές. Εκείνο το οποίο χρειαζόνταν ήταν κάποιος να δείξει συμπόνια. «Δεν μπορώ να σας πω» του είπε, «πόσο σημαντικό ήταν για εμάς το ότι αισθανθήκατε τον πόνο μας.»

Η συμπόνια και η συμπάθεια είναι σύνθετες λέξεις που δηλώνουν ότι συμερίζεσαι τον πόνο και τη θλίψη του άλλου. Σημαίνει ότι συμπάσχεις με τον άλλον – είσαι δίπλα του και τον νιώθεις.

Μέσω της συμπόνιας, ο Ιησούς πλησίασε τους ανθρώπους.

Κυριακή 14 Αυγούστου

ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΕΝΑΓΜΟΥΣ

Το σύμπαν δείχνει πολύ τρομακτικό: τόσο ψυχρό και τόσο αχανές που φαίνεται πόσο ασήμαντοι και ανούσιοι είμαστε σε σχέση μ' αυτό. Ο φόβος αυτός έγινε ακόμη πιο αισθητός με τη σύγχρονη επιστήμη, όπου μέσα από γιγαντιαία τηλεσκόπια αποδείχθηκε ότι το σύμπαν είναι πολύ μεγαλύτερο από όσο φανταζόμαστε. Προσθέτοντας σ' αυτό τους ισχυρισμούς του Δαρβίνου, όπου στις περισσότερες θεωρίες δεν υπάρχει Δημιουργός, οι άνθρωποι δεν έχουν καμία ελπίδα σ' αυτήν την αχανή δημιουργία που δεν ενδιαφέρεται καθόλου για εμάς. Φυσικά, η Αγία Γραφή μάς δίνει μία διαφορετική εικόνα για τη θέση μας στη δημιουργία.

Τι μας διδάσκουν τα παρακάτω εδάφια για την ευσπλαχνία του Θεού προς τα έκπτωτα δημιουργήματά Του εδώ στη γη;

Κριτ. 2/β' 16-18.....

Β' Βασ. 13/ιγ' 23.....

Ησ. 54/νδ' 7,8,10.....

Σε αντίθεση με την επικρατούσα άποψη του κόσμου για τον Θεό στην Παλαιά Διαθήκη, σύμφωνα με την οποία είναι σκληρός, αμείλικτος, και δίχως έλεος – το ακριβώς αντίθετο του Ιησού της Καινής Διαθήκης – τα εδάφια αυτά είναι ελάχιστα μόνο από αυτά της Παλαιάς Διαθήκης που παρουσιάζουν την ευσπλαχνία του Θεού για την ανθρωπότητα.

Διαβάστε Έξ. 2/β' 23-25. Πώς αντιμετωπίζει ο Θεός, σύμφωνα μ' αυτά τα εδάφια, την θλίψη;

.....

Ο Θεός ενδιαφέρεται για τους ανθρώπους (δείτε Ιακ. 5/ε' 11). Αυτό είναι κάτι που το βλέπουμε σε όλη την Αγία Γραφή.

«Η γεμάτη αγάπη καρδιά Του συγκινείται από τις θλίψεις μας, και μόνο όταν Του τις αναφέρουμε... Ό,τι αφορά στη γαλήνη μας δεν είναι ανάξιο της προσοχής Του... Καμιά συμφορά που πλήττει και το πιο αδύναμο παιδί Του... δεν περνά απαρατήρητη από τον ουράνιο Πατέρα μας, για να μη δείξει άμεσο ενδιαφέρον.» Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σ. 81.

ΣΚΕΨΗ: Τι είδους στεναγμούς ακούει ο ουρανός από την κοινωνία μας και πώς μπορεί ο Θεός να μας χρησιμοποιήσει για να βοηθήσουμε με συμπόνια εκείνους που υποφέρουν;

Δευτέρα 15 Αυγούστου

Ο ΣΥΜΠΟΝΕΤΙΚΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ ΜΑΣ

Στις επαφές Του με τους ανθρώπους, ο Ιησούς ήρθε αντιμέτωπος με καταστάσεις που φανέρωσαν τη συμπόνια και την ευσπλαχνία Του. «Και ότε εξήλθεν ο Ιησούς, είδε πολύν όχλον, και εσπλαγχνίσθη δι' αυτούς, και εθεράπευσε τους αρρώστους αυτών» (Μαθ. 14/ιδ' 14).

Διαβάστε Μαθ. 9/θ' 35,36 και Λουκ. 7/ζ' 11-16. Τι μας διδάσκουν αυτές οι περικοπές για την πραγματική συμπόνια και ευσπλαχνία και το πώς εκδηλώνονται;

.....
Συμπόνια σημαίνει συναίσθηση του ξένου πόνου. Σημαίνει ευσπλαχνία, οίκτο. Συμπάθεια σημαίνει να ταυτιστείς συναισθηματικά με τον άλλον σ' αυτό που περνάει.

Η ευσπλαχνία και η συμπάθεια δείχνουν πως όχι μόνο κατανοούμε τη θλίψη των άλλων, αλλά θέλουμε και να τους απαλλάξουμε από αυτήν. Όταν ακούτε θλιβερά γεγονότα που συμβαίνουν στους ανθρώπους στην κοινωνία, για παράδειγμα ότι κήκε το σπίτι τους ή ότι έχασαν κάποιο αγαπητό τους πρόσωπο, ποια είναι η αντίδρασή σας; Απλώς ψιθυρίζετε «Τι κρίμα», και συνεχίζετε τη ζωή σας; Ή τους σπλαχνίζεστε και τους συμπονάτε; Η πραγματική ευσπλαχνία θα σας δραστηριοποιήσει, να βοηθήσετε και να παρηγορήσετε φίλους και αγνώστους. Είτε στέλνοντας μία κάρτα εκφράζοντας τη συμπάθειά σας, είτε με την επίσκεψή σας βοηθώντας στις άμεσες ανάγκες τους, εκδηλώνετε έμπρακτα αληθινή συμπάθεια. Ευτυχώς, υπάρχουν άνθρωποι και φιλανθρωπικοί οργανισμοί που δραστηριοποιούνται στις μεγάλες καταστροφές δείχνοντας έμπρακτα ευσπλαχνία. Ωστόσο, υπάρχει ο κίνδυνος να μη δώσουμε προσοχή στις «μικρότερες» δυστυχίες και καταστροφές που επηρεάζουν βαθιά κάποιον.

Ο Ιησούς δεν ένωσε μόνο συμπάθεια, αλλά και την εκδήλωσε. Και εμείς, φυσικά, καλούμαστε να κάνουμε το ίδιο. Οποιοσδήποτε μπορεί να αισθανθεί θλίψη ή συμπάθεια για τη δυστυχία του άλλου. Το ερώτημα είναι: Κάνουμε κάτι;

ΣΚΕΨΗ: Μία γυναίκα διάβαζε στον άντρα της για μία τραγωδία που συνέβη σε κάποια άλλη χώρα και οδήγησε στο θάνατο χιλιάδες ανθρώπους. Αφού πέρασαν λίγα λεπτά συζητώντας πόσο τρομερή ήταν η τραγωδία, άλλαξαν θέμα και αναφέρθηκαν στον χθεσινό ποδοσφαιρικό αγώνα. Και εμείς δεν κάνουμε το ίδιο πολλές φορές; Με ποιους τρόπους μπορούμε να βοηθήσουμε;

Τρίτη 16 Αυγούστου

ΕΛΑ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ

Διαβάστε Κολ. 3/γ' 12, Α' Πέτρ. 3/γ' 8 και Α' Ιωάν. 3/γ' 17. Τι λένε αυτά τα εδάφια και πώς μπορούμε να εκδηλώσουμε αυτήν την ευσπλαχνία στη ζωή μας;

.....
Καθώς και οι ίδιοι έχουμε υποφέρει, μπορούμε να καταλάβουμε τη θλίψη των άλλων, και όπως εμείς είχαμε ανάγκη από ευσπλαχνία και συμπάθεια στη θλίψη μας, πρέπει να είμαστε το ίδιο πρόθυμοι να στηρίξουμε τους άλλους. Σε προηγούμενο μάθημα μελετήσαμε την ιστορία του καλού Σαμαρείτη. Ο Ιησούς είπε, «Σαμαρείτης δε τις οδοιπορών ήλθεν εις τον τόπον όπου ήτο, και ιδών αυτόν εσπλαγγίσθη» (Λουκ. 10/ι' 33). Αυτό το έλεος και η ευσπλαχνία οδήγησαν τον Σαμαρείτη να φροντίζει τον τραυματισμένο. Ο ιερέας και ο Λευίτης πιθανόν να αναρωτήθηκαν, «Εάν βοηθήσω αυτόν τον άνδρα, τι θα μου συμβεί;» Ο Σαμαρείτης από την άλλη πιθανόν να αναρωτήθηκε, «Εάν δεν βοηθήσω αυτόν τον άνδρα, τι θα του συμβεί;» Ο Σαμαρείτης κοιτάζει τα πράγματα από την οπτική του τραυματισμένου, και ενεργεί. Ριψοκινδυνεύει την ασφάλεια και τα υπάρχοντά του για έναν ξένο. Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι Χριστιανοί πρέπει να ρισκάρουν, και θα υπάρξουν φορές που το κόστος θα είναι πολύ μεγάλο. Δείτε την ιστορία του ασώτου υιού μ' αυτήν την οπτική (Λουκ. 15/ιε' 20-32). Τι κάνει ο πατέρας για να διαφυλάξει τον άσωτο από τις επικρίσεις και τις οικογενειακές διαμάχες; Τον αγκαλιάζει με ευσπλαχνία, του φορά την πολυτίμη στολή, και του δίνει το δαχτυλίδι ως ένδειξη εμπιστοσύνης. Ετοιμάζει γι' αυτόν γιορτή, ως έκφραση της ανιδιοτελούς αγάπης του και της προθυμίας του να θυσιάσει τα πάντα, για χάρη της αποκατάστασης του άσωτου υιού του. Ο άσωτος υιός ήταν αλόγιστος, απερίσκεπτος, σπάταλος και ανεξέλεγκτος. Σκεφτείτε όμως ότι λόγω της επιστροφής του, ο πατέρας παραμερίζει την αξιοπρέπειά του και δίνει τα πάντα στον κουρελιασμένο γιο του. Στα μάτια του πρεσβύτερου γιου ο πατέρας είναι αλόγιστος, απερίσκεπτος και ανεξέλεγκτος. Ο πατέρας γίνεται υπό μία έννοια «άσωτος» για χάρη του μεταμελημένου γιού του, και η γεμάτη ευσπλαχνία καρδιά του, τον ωθεί να δώσει τα πάντα για την αποκατάστασή του. Σ' αυτό το επίπεδο της συμπάθειας και της ευσπλαχνίας, το εγώ παραμερίζεται και γινόμαστε ευπαθείς καθώς υποφέρουμε με κάποιον και προσπαθούμε να τον αποκαταστήσουμε. Με λίγα λόγια, η πραγματική συμπάθεια και ευσπλαχνία μπορεί να μας στοιχίσουν.

Τετάρτη 17 Αυγούστου

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΚΛΑΨΕ

Διαβάστε Ιωάν. 11/ια' 35. Τι μας λέει αυτό το εδάφιο για την ανθρώπινη φύση του Ιησού, αλλά και το πώς σχετίστηκε ως άνθρωπος, με τη θλίψη των άλλων; Δείτε επίσης Ρωμ. 12/ιβ' 15.

.....

Στο Ιωάν. 11/ια' 35 ο Ιησούς έδειξε συμπάθεια και οίκτο με όλο του το είναι. Αν και θα ανάσταινε τον Λάζαρο από τους νεκρούς, η θλίψη της οικογένειας με την οποία είχε στενή σχέση, Τον επηρέασε συναισθηματικά. Ωστόσο, ο Ιησούς δεν έκλαψε μόνο για τον θάνατο του αγαπητού του φίλου. Μπροστά Του είχε την ευρύτερη εικόνα της θλίψης όλης της ανθρωπότητας, εξαιτίας της αμαρτίας.

«Τον πίεζε το βάρος της θλίψης ολοκλήρων αιώνων. Έβλεπε τα φοβερά αποτελέσματα της παράβασης του νόμου του Θεού. Έβλεπε ότι στην ιστορία του κόσμου, αρχίζοντας από τον θάνατο του Άβελ, ο αγώνας μεταξύ του καλού και του κακού συνεχίστηκε ακατάπαυστος. Ατενίζοντας στα επερχόμενα χρόνια, είδε τον πόνο και τη λύπη, τα δάκρυα και τον θάνατο που θα ήταν ο κλήρος των ανθρώπων. Η καρδιά Του σπάρραξε από τον πόνο της ανθρώπινης φυλής στον κάθε τόπο και στην κάθε εποχή. Οι συμφορές της αμαρτωλής φυλής βάραιναν την ψυχή Του και αναλύθηκε σε μία πηγή δακρύων εξαιτίας της βαθιάς επιθυμίας που Τον κατείχε να απαλύνει τον πόνο τους.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 502.

Σκεφτείτε τα παραπάνω λόγια, ο Ιησούς είδε «τον πόνο της ανθρώπινης φυλής στον κάθε τόπο και στην κάθε εποχή».

Εμείς μετά βίας μπορούμε να σκεφτούμε τον πόνο των δικών μας προσώπων. Προσθέστε σ' αυτόν και τον πόνο των ανθρώπων που διαβάζουμε στις ειδήσεις. Και επιπλέον, ο Κύριος που γνωρίζει πράγματα που εμείς δεν ξέρουμε, θλίβεται για τον πόνο όλης της ανθρωπότητας. Μόνο ο Θεός γνωρίζει την δυστυχία και την θλίψη όλου του κόσμου. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε που βλέπουμε μέρος μόνο της δυστυχίας, και ας φαίνεται σ' εμάς πολλή μεγάλη. Προσπαθήστε να φανταστείτε πώς ένιωσε ο Ιησούς εκείνη τη στιγμή.

ΣΚΕΨΗ: Ο στρατηγός William Booth, ιδρυτής του Στρατού της Σωτηρίας είπε: «Εάν δεν μπορείς να κλάψεις για την πόλη, δεν μπορούμε να σε χρησιμοποιήσουμε.» Roger S. Greenway and Timothy M. Monsma, *Cities: Missions' New Frontier*, σ. 246. Τι σημαίνουν αυτά τα λόγια σ' εμάς;

Πέμπτη 18 Αυγούστου

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΕΙΔΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

Διαβάστε Β' Κορ. 1/α' 3,4. Τι λέει εδώ ο Παύλος για το πώς οι θλίψεις μας μπορούν να συνεργήσουν στο να εκδηλώνουμε συμπάθεια και παρηγοριά στους γύρω μας; Πώς έχετε βιώσει αυτά τα λόγια στη ζωή σας;

.....
.....
.....
Όπως ο Χριστός μάς ενδυναμώνει στη θλίψη μας, έτσι κι εμείς μπορούμε να μεταδώσουμε αυτήν την δύναμη στους άλλους. Καθώς μαθαίνουμε από τις θλίψεις μας μπορούμε πιο αποτελεσματικά να βοηθήσουμε τους άλλους στις δικές τους θλίψεις. Στις εκκλησίες γενικά υπάρχουν μέλη που υποφέρουν και μέλη που παρηγορούν. Αυτός ο συνδυασμός μετατρέπει την εκκλησία σας σε «καταφύγιο» όπως ήταν οι πόλεις καταφυγίου (δείτε Αριθμ. 35/λε'), και σε ιαματικό ποταμό (δείτε Ιεζ. 47/μζ' 1-12) που ρέει στην κοιωνία.

Η εκδήλωση συμπάθειας και παρηγορίας είναι τέχνη. Παρακάτω αναφέρουμε ορισμένες προτάσεις:

- Να είστε αυθεντικοί. Να ακούτε περισσότερο, και να μιλάτε λιγότερο. Βεβαιωθείτε ότι δείχνετε με τη γλώσσα του σώματος συμπάθεια και παρηγοριά.
- Δείξτε συμπάθεια ανάλογα με τον χαρακτήρα σας. Ορισμένοι δείχνουν τη συμπάθειά τους κλαίγοντας μαζί με εκείνον που υποφέρει. Άλλοι δεν κλαίνε αλλά δείχνουν τη συμπάθειά τους κάνοντας κάτι που θα παρηγορήσει τον πάσχοντα.
- Η παρουσία σας ορισμένες φορές είναι πιο σημαντική από τα λόγια ή τις πράξεις σας.
- Αφήστε τους ανθρώπους να θρηνήσουν με τον δικό τους τρόπο.
- Πληροφορηθείτε τα στάδια της θλίψης που οι άνθρωποι συχνά περνούν.
- Προσέξτε πότε λέτε, «Ξέρω τι περνάς». Τις περισσότερες φορές δεν γνωρίζετε.
- Υπάρχει και η δυνατότητα επαγγελματικής βοήθειας.
- Μην πείτε, «θα προσευχηθώ για σένα» παρά μόνο εάν το κάνετε. Όποτε είναι εφικτό προσευχηθείτε και μοιραστείτε υποσχέσεις της Αγίας Γραφής μαζί με εκείνους που υποφέρουν.
- Όπου είναι εφικτό, οργανώστε ομάδες υποστήριξης στην εκκλησία σας.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Διαβάστε Δευτ. 24/κδ' 10-22, Ιωνά 3/γ', Ματ. 3/γ' 17, Ματθ. 15/ιε' 32-38, Μάρκο 6/ζ' 34-44, Γαλ. 6/ζ' 2, Εβρ. 10/ι' 32-34.

Δύο οικογένειες ετοίμασαν μαζί με τα μικρά τους παιδιά, πακέτα φαγητού και ειδών υγιεινής για να τα μοιράσουν στους άστεγους της πόλης τους. Μετά από ώρες εργασίας, μπήκαν στα αμάξια τους και κατευθύνθηκαν στο κέντρο της πόλης. Εκεί, μέσα σε μισή ώρα είχαν μοιράσει όλα τα πακέτα. Στη συνέχεια επισκέφθηκαν ένα μουσείο και μετά δειπνήσαν όλοι μαζί σ' ένα εστιατόριο. Καθώς πήγαιναν στα αμάξια τους, ένας από αυτούς είπε, «Χαίρομαι που το κάναμε αυτό. Ωστόσο, οι περισσότεροι από αυτούς που ταΐσαμε, τώρα θα πεινάνε.» Αναμφίβολα, υπάρχουν πολλοί που χρειάζονται παρηγοριά, συμπάθεια και βοήθεια, τόση που μπορεί κάποιος να σκεφτεί: *Ποιο το νόημα να κάνω κάτι, όταν το μόνο που μπορώ να κάνω είναι ελάχιστη μόνο διαφορά σ' όλο αυτό το κακό!* Ωστόσο αυτός ο τρόπος σκέψης δεν είναι σωστός. Πρώτον, εάν όλοι σκέφτονταν έτσι, κανείς δεν θα βοηθούσε και η κατάσταση των ανθρώπων θα χειροτέρευε. Από την άλλη, εάν όλοι κάναμε ό,τι μπορούσαμε τα πράγματα δεν θα ήταν τόσο άσχημα. Δεύτερον, πουθενά στην Αγία Γραφή δεν βλέπουμε πως η ανθρώπινη θλίψη, ο πόνος και το κακό, θα αφανιστούν από τους ανθρώπους. Για την ακρίβεια, διαβάζουμε ακριβώς το αντίθετο. Ακόμη και ο Ιησούς όσο ήταν στη γη δεν έδωσε τέλος στη θλίψη όλης της ανθρωπότητας. Έκανε εκείνο που μπορούσε. Το ίδιο πρέπει να κάνουμε κι εμείς. Να παρηγορήσουμε, να συμπονέσουμε και να βοηθήσουμε εκείνους που μπορούμε.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. «Πολλοί αναρωτιούνται γιατί ο Θεός δεν ενεργεί. Ο Θεός από την άλλη, αναρωτιέται γιατί ο λαός Του δεν ενδιαφέρεται.» Dwight Nelson, *Pursuing the Passion of Jesus*. Συμφωνείτε μ' αυτόν τον συλλογισμό; Εάν ναι, τι μπορούμε να κάνουμε;

2. «Καλά λόγια ειπωμένα με απλότητα, μικρές φιλοφρονήσεις δοσμένες με απλότητα θα διώξουν τα σύννεφα του πειρασμού και της αμφιβολίας που συγκεντρώνονται στην ψυχή. Η αληθινή εγκάρδια έκφραση χριστόμορφης συμπάθειας, δοσμένη με απλότητα, έχει τη δύναμη να ανοίξει τη θύρα της καρδιάς, η οποία χρειάζεται το απλό, λεπτό άγγιγμα του πνεύματος του Χριστού» E. Χουάιτ, Προτροπές προς την Εκκλησία, τόμος 9, σ. 16. Τι βλέπουμε για την απίστευτη δύναμη που έχει η καλοσύνη και η συμπάθεια στην προσπάθειά μας να βοηθήσουμε εκείνους που πονούν;